

USTAWA
z dnia 7 listopada 2008 r.

Opracowano na podstawie: Dz.U. z 2008 r. Nr 215, poz. 1355.

o zmianie ustawy – Prawo celne oraz ustawy - Kodeks karny skarbowy

Art. 1.

W ustawie z dnia 19 marca 2004 r. – Prawo celne (Dz. U. Nr 68, poz. 622 i Nr 273, poz. 2703 oraz z 2008 r. Nr 209, poz. 1320) wprowadza się następujące zmiany:

1) art. 12 otrzymuje brzmienie:

„Art. 12. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może ogłosić w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, w drodze obwieszczenia, wyjaśnienia do Taryfy celnej, obejmujące w szczególności noty wyjaśniające do Zharmonizowanego Systemu Oznaczenia i Kodowania Towarów (HS) oraz opinie klasyfikacyjne i decyzje Komitetu Systemu Zharmonizowanego.”;

2) po art. 13 dodaje się art. 13a w brzmieniu:

„Art. 13a. Minister właściwy do spraw finansów publicznych może określić, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki i tryb postępowania w trakcie dokonywania przemieszczania towarów na terytorium kraju w ramach uprzywilejowanego traktowania taryfowego towarów ze względu na ich końcowe przeznaczenie, o którym mowa w art. 296 ust. 4 Rozporządzenia Wykonawczego, mając na względzie specyfikę działań i czynności podejmowanych przez organy celne w celu zapewnienia prawidłowego obrotu towarami, a także gospodarcze potrzeby przedsiębiorców.”;

3) art. 14 otrzymuje brzmienie:

„Art. 14. Towary mogą być wprowadzane na obszar celny Wspólnoty lub wyprawdane z tego obszaru przez przejścia graniczne otwarte dla danego ruchu, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej.”;

4) w art. 21 zdanie wstępne otrzymuje brzmienie:

„Organ celny odmawia, w formie pisemnej lub elektronicznej, przyjęcia zgłoszenia celnego, wskazując przyczyny odmowy, jeżeli.”;

5) po art. 21 dodaje się art. 21a w brzmieniu:

„Art. 21a. 1. W przypadku unieważnienia zgłoszenia celnego na wniosek zgłaszającego, organ celny wskazuje przyczyny unieważnienia, w formie pisemnej lub elektronicznej.

2. W przypadkach innych niż określony w ust. 1, organ celny rozstrzyga w sprawie unieważnienia zgłoszenia celnego w drodze decyzji.”;

6) art. 23 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 23. 1. Zgłaszający oblicza i wykazuje w zgłoszeniu celnym kwotę należności przywózowych lub wywózowych.
2. W przypadku, o którym mowa w art. 248 ust. 1 Rozporządzenia Wykonawczego, organ celny wzywa do złożenia zabezpieczenia, wydając w tej sprawie postanowienie.
 3. Jeżeli przed zwolnieniem towaru organ celny stwierdzi, że zgłaszający w zgłoszeniu celnym podał nieprawidłowe dane, mające lub mogące mieć wpływ na wysokość kwoty wynikającej z długu celnego lub zastosowaną procedurę celną, wydaje decyzję, w której określa kwotę wynikającą z długu celnego lub rozstrzyga o nadaniu towarowi właściwego przeznaczenia celnego zgodnie z przepisami prawa celnego.
 4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, organ celny nie wydaje postanowienia o wszczęciu postępowania. Za datę wszczęcia postępowania przyjmuje się datę przyjęcia zgłoszenia celnego.
 5. Po zwolnieniu towaru organ celny może, z urzędu lub na wniosek, wydać postanowienie w sprawie zmiany danych zawartych w zgłoszeniu celnym, innych niż określone w ust. 3. Na postanowienie w sprawie zmiany danych służy zażalenie.”;

7) w art. 27 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

- „1. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o utworzenie, zmianę powierzchni lub zniesienie wolnego obszaru celnego lub składu wolnocłowego, dokumenty, które należy do niego dołączyć, oraz tryb rozpatrzenia wniosku, uwzględniając zakres informacji niezbędnych do rozstrzygnięcia sprawy.”;

8) w art. 30 dodaje się ust. 5 w brzmieniu:

- „5. W sprawach o zajęcie towaru, w zakresie nieuregulowanym w ustawie, stosuje się przepisy o postępowaniu egzekucyjnym w administracji dotyczące zajęcia ruchomości.”;

9) art. 31 otrzymuje brzmienie:

- „Art. 31. 1. Jeżeli umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne zakazują posiadania towarów, ich rozpowszechniania lub obrotu nimi albo uzależniają ich posiadanie, rozpowszechnianie lub obrót nimi od spełnienia określonych wymogów, a wymogi te nie zostały spełnione, organ celny w celu uregulowania sytuacji towaru może:
- 1) cofnąć towar poza obszar celny Wspólnoty lub nie zezwolić na opuszczenie tego obszaru,
 - 2) zająć towar i wystąpić o orzeczenie jego przypadku na rzecz Skarbu Państwa
- chyba że umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują inny sposób postępowania.

2. O przypadku towaru na rzecz Skarbu Państwa orzeka, na wniosek organu celnego, sąd, stosując przepisy Kodeksu postępowania cywilnego. Niemożność ustalenia osoby, na której ciąży obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, nie stanowi przeszkody do wystąpienia z wnioskiem o orzeczenie przypadku towaru i do orzeczenia tego przypadku.
3. Przepis ust. 2 stosuje się również, gdy umowy międzynarodowe lub przepisy odrębne przewidują przypadek towaru.
4. Wyroby tytoniowe oraz produkty lecznicze, których przypadek orzeczono, podlegają zniszczeniu.
5. Napoje alkoholowe oraz kosmetyki, których przypadek orzeczono, podlegają zniszczeniu w całości albo w części, jeżeli sprzedaż tych towarów jest niemożliwa, znacznie utrudniona lub nieuzasadniona lub towary te nie odpowiadają warunkom dopuszczenia do obrotu określonym w przepisach odrębnych.
6. Koszty zniszczenia towaru lub likwidacji w inny sposób oraz koszty związane z jego przechowywaniem ponoszą solidarnie osoba, na której ciąży obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, oraz każda inna osoba, w której posiadaniu znajdował się towar bezpośrednio przed jego zajęciem, jeżeli kwota tych kosztów przekracza równowartość kwoty 10 euro.”;

10) w art. 32:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. W celu uregulowania sytuacji towarów innych niż będące przedmiotem zakazów lub ograniczeń organ celny może zająć towar i wystąpić o orzeczenie jego przypadku na rzecz Skarbu Państwa, chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.”,

b) uchyla się ust. 2,

c) ust. 3 i 4 otrzymują brzmienie:

„3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, stosuje się przepis art. 31 ust. 2.

4. Koszty zniszczenia towaru lub likwidacji w inny sposób oraz koszty związane z jego przechowywaniem ponoszą solidarnie osoba, na której ciąży obowiązki wynikające z przepisów prawa celnego, oraz każda inna osoba, w której posiadaniu znajdował się towar bezpośrednio przed jego zajęciem, jeżeli kwota tych kosztów przekracza równowartość kwoty 10 euro.”;

11) w art. 33:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Sprzedaż towaru, o której mowa w art. 867a ust. 2 Rozporządzenia Wykonawczego, następuje w trybie i na zasadach określonych w przepisach o postępowaniu egzekucyjnym w administracji, z uwzględnieniem przepisów ustawy.”,

b) uchyla się ust. 4 i 5;

12) uchyla się art. 34;

13) w art. 35 w ust. 1 pkt 2 otrzymuje brzmienie:

„2) towary zajęte w celu uregulowania ich sytuacji;”;

14) uchyla się art. 39;

15) art. 51 otrzymuje brzmienie:

„Art. 51. Kwotę należności wynikającą z długu celnego:

- 1) powstałego na podstawie art. 202–205, art. 210, art. 211 i art. 216 Wspólnotowego Kodeksu Celnego,
 - 2) zaksięgowaną na podstawie art. 218 ust. 2 Wspólnotowego Kodeksu Celnego,
 - 3) niezaksięgowaną – w przypadkach, o których mowa w art. 220 ust. 2 lit. a i b Wspólnotowego Kodeksu Celnego
- organ celny określa w drodze decyzji.”;

16) art. 52 otrzymuje brzmienie:

„Art. 52. 1. Gwarantem, o którym mowa w art. 195 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, jest osoba wpisana do wykazu gwarantów uprawnionych do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, zwanego dalej „wykazem”.

2. Do wykazu wpisuje się osobę, która:

- 1) ma siedzibę we Wspólnocie;
- 2) prowadzi na terytorium kraju działalność:
 - a) bankową albo
 - b) ubezpieczeniową;
- 3) posiada uprawnienie do udzielania gwarancji;
- 4) daje rękojmię prawidłowego wywiązywania się z zobowiązań wobec organów celnych.

3. Wykaz prowadzi i dokonuje w nim odpowiednich wpisów minister właściwy do spraw finansów publicznych.

4. Wpis do wykazu gwarantów następuje na pisemny wniosek zainteresowanej osoby, złożony do ministra właściwego do spraw finansów publicznych, po uzyskaniu od Komisji Nadzoru Finansowego informacji:

- 1) potwierdzającej spełnianie przez tę osobę:
 - a) warunków, o których mowa w ust. 2 pkt 1 – 3,
 - b) wymogów kapitałowych określonych przepisami prawa;
- 2) o toczących się przed Komisją Nadzoru Finansowego postępowaniach wobec tej osoby.

5. W przypadku instytucji kredytowej, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 17 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Prawo bankowe (Dz.

U. z 2002 r. Nr 72, poz. 665, z późn. zm.¹⁾), oraz zakładu ubezpieczeń, który wykonuje działalność na podstawie przepisów rozdziału 7 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. Nr 124, poz. 1151, z późn. zm.²⁾), Komisja Nadzoru Finansowego przekazuje informację, o której mowa w ust. 4, niezwłocznie po otrzymaniu informacji od właściwego organu nadzoru państwa członkowskiego Unii Europejskiej.

6. Wykaz składa się z dwóch części, w których wpisuje się:
 - 1) w części I – banki i instytucje kredytowe;
 - 2) w części II – zakłady ubezpieczeń.
7. Wpis do wykazu zawiera nazwę osoby oraz adres jej siedziby.
8. Minister właściwy do spraw finansów publicznych wydaje decyzje o wpisie do wykazu, odmowie dokonania wpisu oraz skreśleniu z wykazu. Decyzje są przekazywane do wiadomości Komisji Nadzoru Finansowego.
9. Komisja Nadzoru Finansowego jest zobowiązana niezwłocznie powiadamiać ministra właściwego do spraw finansów publicznych o zmianach:
 - 1) dotyczących informacji, o których mowa w ust. 4;
 - 2) danych, o których mowa w ust. 7.
10. Z wykazu skreśla się osobę, jeżeli:
 - 1) nie spełnia wymogów, o których mowa w ust. 2;
 - 2) nie wywiązuje się z zobowiązań wobec organów celnych;
 - 3) złożyła wniosek o skreślenie z wykazu;
 - 4) uległa likwidacji.
11. Minister właściwy do spraw finansów publicznych ogłasza w Dzienniku Urzędowym Ministra Finansów komunikat o dokonaniu wpisu do wykazu, a także o zmianie wpisu lub skreśleniu osoby z wykazu.”;

17) w art. 55 pkt 1 otrzymuje brzmienie:

„1) jeżeli suma kwot tych należności i należności podatkowych z tytułu importu towarów nie przekracza równowartości kwoty 10 euro;”;

¹⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2002 r. Nr 126, poz. 1070, Nr 141, poz. 1178, Nr 144, poz. 1208, Nr 153, poz. 1271, Nr 169, poz. 1385 i 1387 i Nr 241, poz. 2074, z 2003 r. Nr 50, poz. 424, Nr 60, poz. 535, Nr 65, poz. 594, Nr 228, poz. 2260 i Nr 229, poz. 2276, z 2004 r. Nr 64, poz. 594, Nr 68, poz. 623, Nr 91, poz. 870, Nr 96, poz. 959, Nr 121, poz. 1264, Nr 146, poz. 1546 i Nr 173, poz. 1808, z 2005 r. Nr 83, poz. 719, Nr 85, poz. 727, Nr 167, poz. 1398 i Nr 183, poz. 1538, z 2006 r. Nr 104, poz. 708, Nr 157, poz. 1119, Nr 190, poz. 1401 i Nr 245, poz. 1775, z 2007 r. Nr 42, poz. 272 i Nr 112, poz. 769 oraz z 2008 r. Nr 171, poz. 1056, Nr 192, poz. 1179 i Nr 209, poz. 1315.

²⁾ Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2004 r. Nr 91, poz. 870 i Nr 96, poz. 959, z 2005 r. Nr 48, poz. 447, Nr 83, poz. 719, Nr 143, poz. 1204, Nr 167, poz. 1396, Nr 183, poz. 1538 i Nr 184, poz. 1539, z 2006 r. Nr 157, poz. 1119, z 2007 r. Nr 50, poz. 331, Nr 82, poz. 557, Nr 102, poz. 691 i Nr 112, poz. 769 oraz z 2008 r. Nr 171, poz. 1056.

18) w art. 57 dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. W przypadku polecenia przelewu z rachunku bankowego dłużnika w banku lub instytucji kredytowej niemających siedziby lub oddziału w Rzeczypospolitej Polskiej za termin dokonania zapłaty kwoty należności uważa się dzień obciążenia tego rachunku, jeżeli wpłacana kwota zostanie uznana na rachunku bankowym organu celnego w terminie 5 kolejnych dni roboczych. W razie przekroczenia tego terminu za termin dokonania zapłaty uważa się dzień uznania kwoty na rachunku bankowym organu celnego.”;

19) w art. 61:

a) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Jeżeli nie zostało złożone zabezpieczenie albo gdyby kwota złożonego zabezpieczenia nie pokryła kwoty wynikającej z długu celnego, stosuje się odpowiednio przepisy rozdziału 3 działu III ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2005 r. Nr 8, poz. 60, z późn. zm.³⁾), chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.”,

b) uchyla się ust. 4;

20) uchyla się art. 62;

21) w art. 63 uchyla się ust. 2;

22) po art. 63 dodaje się art. 63a w brzmieniu:

„Art. 63a. 1. W przypadku stwierdzenia nieważności decyzji określającej kwotę należności wynikającą z długu celnego lub uchylecia tej decyzji i przekazania sprawy do rozpatrzenia właściwemu organowi celnemu, kwota należności uiszczonych na podstawie decyzji określającej tę kwotę staje się zabezpieczeniem kwoty wynikającej z długu celnego w dniu następującym po dniu doręczenia decyzji o stwierdzeniu nieważności lub uchyleciu przez organ celny lub po dniu doręczenia organowi celnemu odpisu orzeczenia sądu administracyjnego stwierdzającego nieważność lub uchylającego tę decyzję, wraz ze stwierdzeniem jego prawomocności.

2. Jeżeli w terminie 3 miesięcy od dnia doręczenia, o którym mowa w ust. 1, zostanie wydana nowa decyzja w tej sprawie, to:

- 1) różnica pomiędzy zabezpieczeniem, o którym mowa w ust. 1, a kwotą wynikającą z nowej decyzji, jako nadwyżka zabezpieczenia, podlega zwolnieniu;
- 2) pozostała część zabezpieczenia jest zaliczana na poczet należności wynikających z nowej decyzji.

3. W przypadku niewydania nowej decyzji w terminie, o którym mowa w ust. 2, zabezpieczenie kwoty wynikającej z długu celnego podlega zwrotowi bez zbędnej zwłoki.”;

³⁾ Zmiany tekstu jednolitego wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 2005 r. Nr 85, poz. 727, Nr 86, poz. 732 i Nr 143, poz. 1199, z 2006 r. Nr 66, poz. 470, Nr 104, poz. 708, Nr 143, poz. 1031, Nr 217, poz. 1590 i Nr 225, poz. 1635, z 2007 r. Nr 112, poz. 769, Nr 120, poz. 818, Nr 192, poz. 1378 i Nr 225, poz. 1671 oraz z 2008 r. Nr 118, poz. 745, Nr 141, poz. 888, Nr 180, poz. 1109 i Nr 209, poz. 1316, 1318 i 1320.

23) uchyla się art. 64;

24) w art. 65 ust. 4 – 6 otrzymują brzmienie:

- „4. W przypadku powstania długu celnego na podstawie art. 202–205 oraz art. 210 i art. 211 Wspólnotowego Kodeksu Celnego pobiera się odsetki liczone od dnia następującego po dniu jego powstania do dnia powiadomienia o kwocie należności wynikającej z tego długu.
5. Organ celny pobiera odsetki, w przypadku gdy kwota wynikająca z długu celnego została zaksięgowana na podstawie nieprawidłowych lub niekompletnych danych, podanych przez zgłaszającego w zgłoszeniu celnym, chyba że dłużnik udowodni, że podanie nieprawidłowych lub niekompletnych danych było spowodowane okolicznościami niewynikającymi z jego zaniebdania lub świadomego działania. Odsetki pobierane są od niezaksięgowanej i niepobranej na podstawie zgłoszenia celnego kwoty należności wynikającej z długu celnego, od dnia następującego po dniu powstania długu celnego do dnia powiadomienia o tej kwocie.
6. Odsetki, o których mowa w ust. 3 – 5, pobiera się w wysokości i według zasad określonych w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych, chyba że przepisy prawa celnego stanowią inaczej.”

25) w art. 67 dodaje się ust. 4 i 5 w brzmieniu:

- „4. Od ceł antydumpingowych zwracanych na podstawie decyzji Komisji Europejskiej, o której mowa w art. 11 ust. 8 rozporządzenia Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed dumpingowym przywozem z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej (Dz. Urz. UE L 56 z 06.03.1996, str. 1, z późn. zm.⁴⁾; Dz. Urz. UE Polskie wydanie specjalne, rozdz. 11, t. 10, str. 45, z późn. zm.), organ celny płaci odsetki, jeżeli decyzja Komisji Europejskiej nie zostanie wykonana w terminie, o którym mowa w ostatnim zdaniu art. 11 ust. 8 tego rozporządzenia.
5. W przypadku, o którym mowa w ust. 4, odsetki oblicza się w wysokości i według zasad określonych w odrębnych przepisach, dotyczących pobierania odsetek za zwłokę od należności podatkowych.”

26) po art. 67 dodaje się art. 67a w brzmieniu:

- „Art. 67a. Do zaokrąglania podstaw naliczania należności przywozowych i wywozowych, kwoty tych należności oraz odsetek stosuje się odpowiednio art. 63 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa.”

27) po art. 68 dodaje się art. 68a w brzmieniu:

- „Art. 68a. 1. Kwotę udziału państwa członkowskiego we wpływach z cła, w przypadku stosowania pojedynczego pozwolenia, o którym mowa w art. 1 pkt 13 tiret pierwsze i drugie Rozporządzenia Wykonawczego, ustala się zgodnie z porozumieniem zawartym przez Rzeczpospolitą Polską z państwem członkowskim w sprawie realizacji pojedynczych pozwoleń.

⁴⁾ Zmiany wymienionego rozporządzenia zostały ogłoszone w Dz. Urz. UE L 56 z 06.03.1996, L 317 z 6.12.1996, L 128 z 30.04.1998, L 257 z 11.10.2000, L 305 z 7.11.2002, L 77 z 13.03.2004 oraz L 340 z 23.12.2005.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, jeżeli Rzeczpospolita Polska jest państwem wydającym pozwolenie, wartość kwoty udziału przypadająca drugiemu państwu członkowskiemu nie może przekroczyć 50% kwoty kosztów poboru należności celnych.
3. Środki finansowe stanowiące koszty poboru należności, które na podstawie odrębnych przepisów pobierają urzędy celne, są przekazywane jako udział państwa członkowskiego w terminie określonym w porozumieniu, o którym mowa w ust. 1.”;

28) w art. 70 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Dyrektor izby celnej jest właściwy w sprawach, o których mowa w:

- 1) art. 5a, art. 76 – z wyjątkiem przypadku, o którym mowa w art. 278 ust. 3 lit. c Rozporządzenia Wykonawczego, art. 94 ust. 2 lit. b i ust. 4, art. 167 ust. 3, art. 172, art. 191, art. 224 i art. 229 Wspólnotowego Kodeksu Celnego;
- 2) art. 14a, art. 14l, art. 14m, art. 253h, art. 292 ust. 5, art. 313b, art. 324a, art. 324d, art. 324e, art. 372 ust. 1 lit. a, d, e i g, art. 403 ust. 1, art. 454a, art. 500 i art. 804 Rozporządzenia Wykonawczego;
- 3) art. 18 – z wyjątkiem wyznaczenia lub uznania miejsca w celu jednorazowego dokonania czynności przewidzianych przepisami prawa celnego, i art. 65 ust. 2.”;

29) po art. 90 dodaje się art. 90a w brzmieniu:

„Art. 90a. 1. Decyzja ostateczna, na mocy której strona nabyła prawo, może być w każdym czasie na jej wniosek lub za jej zgodą uchylona lub zmieniona przez organ celny, który ją wydał, jeżeli przepisy szczególne nie sprzeciwiają się uchyleniu lub zmianie takiej decyzji i przemawia za tym interes publiczny lub ważny interes strony.

2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, organ celny wydaje decyzję w sprawie uchylenia lub zmiany dotychczasowej decyzji.”;

30) w art. 92 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kwota opłat powinna odpowiadać rzeczywistym wydatkom poniesionym z tytułu przeprowadzonych badań lub analiz.”;

31) po art. 93 dodaje się art. 93a i 93b w brzmieniu:

„Art. 93a. 1. Kwota opłat, o których mowa w art. 92 i 93, jest ustalana przez organ celny w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.

2. Doręczenie postanowienia, o którym mowa w ust. 1, nie może nastąpić po upływie 3 lat, licząc od dnia zakończenia czynności, za dokonanie których pobierane są opłaty.

3. W zakresie nieuregulowanym w ust. 1 i 2, w odniesieniu do zabezpieczenia i poboru opłat stosuje się odpowiednio przepisy prawa celnego, dotyczące zabezpieczenia i poboru należności przywozowych.

- Art. 93b. 1. Opłaty podlegają odpowiednio zwrotowi lub umorzeniu, gdy okaże się, że w chwili ich uiszczenia lub ustalenia, kwota tych opłat była nienależna.
2. Opłaty nie podlegają zwrotowi lub umorzeniu, w przypadku gdy fakty, które doprowadziły do uiszczenia lub ustalenia opłat nienależnych, są wynikiem świadomego działania osoby zobowiązanej.
3. Opłaty są zwracane lub umarzane po złożeniu wniosku przed upływem roku od dnia doręczenia postanowienia, o którym mowa w art. 93a ust. 1.
4. W sprawie zwrotu lub umorzenia opłat w całości lub części organ celny orzeka w drodze postanowienia, na które przysługuje zażalenie.
5. W zakresie nieuregulowanym w ust. 3 i 4, w odniesieniu do zwrotu lub umorzenia opłat stosuje się odpowiednio przepisy prawa celnego, dotyczące zwrotu lub umorzenia należności przywozowych.”;

32) w art. 101 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Termin płatności kary pieniężnej wynosi 14 dni od dnia doręczenia decyzji.”.

Art. 2.

W ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy (Dz. U. z 2007 r. Nr 111, poz. 765 i Nr 112, poz. 766 oraz z 2008 r. Nr 66, poz. 410) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 29 pkt 4 otrzymuje brzmienie:

„4) przedmiot, którego wytwarzanie, posiadanie, obrót, przechowywanie, przewóz, przenoszenie lub przesyłanie jest zabronione.”;

2) w art. 30 § 2 otrzymuje brzmienie:

„§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 1 i 2, art. 55 § 1 i 2, art. 56 § 1 i 2, art. 63 § 1 – 4, art. 64 § 1, art. 65 § 1 i 3, art. 66 § 1, art. 67 § 1 i 2, art. 68 § 1, art. 69 § 1 – 3, art. 70 § 1, 2 i 4, art. 72, art. 73 § 1 oraz art. 73a § 1 i 2 można orzec przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1 – 3.”;

3) w art. 31 § 1 otrzymuje brzmienie:

„§ 1. Sąd może orzec albo orzeka przepadek przedmiotów określonych w art. 29 pkt 1, 3 i 4 w wypadkach przewidzianych w kodeksie, także wówczas, gdy przedmioty te nie są własnością sprawcy.”;

4) w art. 47 § 4 otrzymuje brzmienie:

„§ 4. Przepadek przedmiotów określony w § 2 pkt 2 można orzec tytułem środka zabezpieczającego; przepisy art. 31 § 1, art. 43 § 1 pkt 1, 2 i 4 oraz § 2 i 3 stosuje się odpowiednio.”;

5) art. 49 otrzymuje brzmienie:

„Art. 49. § 1. Do przepadku przedmiotów stosuje się odpowiednio przepisy art. 29, art. 30 § 1 i 6 oraz art. 31, przy czym nie obejmuje on środka przewozowego stanowiącego przedmiot określony w

art. 29 pkt 2, chyba że został on specjalnie przysposobiony do popełnienia czynu zabronionego jako przestępstwo skarbowe, wykroczenie skarbowe, przestępstwo lub wykroczenie.

§ 2. W wypadkach określonych w art. 54 § 3, art. 55 § 3, art. 56 § 3, art. 63 § 5, art. 64 § 2, art. 66 § 2, art. 67 § 4, art. 68 § 2 i 3, art. 70 § 5, art. 73 § 2, art. 73a § 3, art. 86 § 4, art. 87 § 4, art. 88 § 3, art. 89 § 3, art. 90 § 3, art. 107 § 4 oraz art. 107a § 2 można orzec przepadek przedmiotów określonych w § 1.

§ 3. W wypadkach określonych w art. 65 § 4 oraz art. 91 § 4 można orzec przepadek przedmiotów określonych w § 1, jeżeli czyn zabroniony został popełniony umyślnie.

§ 4. W wypadku określonym w art. 106d § 2 orzeka się przepadek wartości dewizowych lub krajowych środków płatniczych, a także można orzec przepadek innych przedmiotów określonych w § 1.”;

6) w art. 137:

a) w § 2:

- uchyla się pkt 3,
- dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) za wykroczenie skarbowe należałoby orzec przepadek przedmiotów.”,

b) § 3 otrzymuje brzmienie:

„§ 3. Warunkiem nałożenia kary grzywny w drodze mandatu karnego jest wyrażenie przez sprawcę wykroczenia skarbowego zgody na przyjęcie mandatu; zgodę tę odnotowuje się na dokumencie mandatu karnego.”;

7) w art. 138 uchyla się § 6.

Art. 3.

Postępowania w sprawach pozwoleń na prowadzenie składu celnego, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, przejmują organy właściwe w tych sprawach od dnia jej wejścia w życie, przy czym wszystkie podjęte już w postępowaniu czynności pozostają w mocy.

Art. 4.

Do postępowań w sprawie uregulowania sytuacji towaru, prowadzonych na podstawie art. 31 lub 32 ustawy, o której mowa w art. 1, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Art. 5.

Postępowania w sprawach o przyznanie statusu upoważnionego przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 5a Wspólnotowego Kodeksu Celnego, wszczęte i niezakończone przed dniem wejścia w życie ustawy, prowadzą organy właściwe na podstawie dotychczasowych przepisów.

Art. 6.

Osoba ujęta w wykazie gwarantów określonym na podstawie art. 52 ust. 2 ustawy, o której mowa w art. 1, może być gwarantem, o którym mowa w art. 195 Wspólnotowego Kodeksu Celnego, uprawnionym do udzielania gwarancji składanych jako zabezpieczenie pokrycia kwot wynikających z długów celnych, nie dłużej niż przez rok od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

Art. 7.

Przepisy wykonawcze wydane na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, zachowują moc do czasu wejścia w życie przepisów wykonawczych wydanych na podstawie art. 27 ust. 1 ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, nie dłużej jednak niż przez 6 miesięcy od dnia jej wejścia w życie.

Art. 8.

Ustawa wchodzi w życie z dniem 1 stycznia 2009 r., z wyjątkiem art. 1 pkt 14, który wchodzi w życie z dniem 1 grudnia 2008 r.